

KÉRI FERENC: **Mosolyország tovább él**

1. jelenet

MESÉLŐ:

Minden gyermek ide süssön,
Mint a cövek, helyén üljön,
Mese terem itt most élénk,
Lássuk, ki jő éppen felénk.

Mosolyország királyának
Aján sosem ül a bánat,
Kacaja száll a kék égig,
Szereti, ha feldicsérik.

Elsőszülött lánya ott, ni,
Sose látták mosolyogni,
Borút áraszt a két szeme,
Fancsalka lett így a neve.

A középső nyomán tapos,
Jó szívű, ám olykor dacos,
Szereti a zöld ruhákat,
Adjunk helyet Fiónának.

A legkisebb le-lemarad,
Lelkében víg öröm fakad,
Imádja a sok jó étket,
Az ő neve: Sőféhérke.

Faluvégi özvegyasszony,
Az Úr néki erőt adjon,
Tityeg-totyog, lóg a nyelve,
Három fiát felnevelte.

A legnagyobb ímhol szalad,
Kócos fején most sincs kalap,
Nem kell azért úgy rohanni,
Hasra esel Vidor Anti.

A második délceg-fajta,
Szétreped az ing is rajta,
Duzzad karja, feszül háta,
Erős Pista sosem gyáva.

Az utolsó kicsit nyegle,
Édesanyja kis kedvence,
Nem Palkó ő, nem is Bandi,
Mézes-mázás Édes Jancsi.

Bolond is kell az udvarba,
Ki a népet kacagtatja,
Ő egy mókás, táncos legény,
Ám vigyázzunk, csalfa szegény.

Itt a vidék boszorkánya,
Zord szívének egy a vágya,
A királyi trónt akarja,
Dolgozik is szépen rajta.

A rossz után legyen jó is,
Nyomában egy tündér porzik,
Ő ad néha segítséget,
Célt érjenek a legények.

Sárkány nélkül nincsen mese,
Legyen neki három feje,
Gyalog járjon ne szekéren,
Barlangjában éldegéljen.

Együtt van hát sok jó lélek,
Többet én már nem beszélek,
Itt az idő, vágjunk bele,
Kezdődjék a tarka mese.

2. jelenet

Helyszín: Királyi palota. (A színen: Fancsalka, Fióna és Sófehérke. A színpad szélén az udvari bolond heverészve hallgatózik.)

FANCSALKA:

Vajon miért hívhatott minket jó atyánk?

FIÓNA:

Biztos valami nagyon fontosat akar nekünk mondani.

SÓFEHÉRKE:

Ezért kellünk mind a hárman?

FANCSALKA:

Akkor tényleg nagyon fontos lehet.

SÓFEHÉRKE:

De miért nem jön már?

FIÓNA:

Ne légy türelmetlen, mindjárt itt lesz.

(Bejön a király.)

KIRÁLY:

Na, lányaim, látom, szépen együtt vagytok, mint három jó testvér.

SÓFEHÉRKE:

Mert azok is vagyunk.

FIÓNA:

Miért hívtátál minket?

FANCSALKA:

Valami fontosat akarsz mondani?

KIRÁLY:

Csak azt szeretném tudni, mennyire szerettek engem?

FANCSALKA:

Én úgy szeretem édesapámat, mint galamb a tiszta búzát.

KIRÁLY:

Ez igazán derék dolog.

FIÓNA:

Én úgy szeretem édesapámat, mint forró nyárban a szellőt.

KIRÁLY:

Nagyon szépen szoltál. És te, Sófehérke?

SÓFEHÉRKE:

Én úgy szeretem édesapámat, mint... mint az emberek a sót.

KIRÁLY:

Miket mondasz, te, kelekótya! Miért szeretnék az emberek a sót?

SÓFEHÉRKE:

Azért, mert attól van jó íze az ételnek.

KIRÁLY:

Egy csipet sótól nem lesz finomabb semmi. Mondj valami szebbet!

SÓFEHÉRKE:

Ettől szebbet nem tudok.

KIRÁLY:

Nem-e? Akkor hordd el magad! Eredj világgá, ne is lássalak többet!

FANCSALKA:

Apám, ne legyen ilyen kegyetlen!

FIÓNA:

Nézze el neki ez egyszer!

KIRÁLY:

Amit mondtam, megmondtam. Ha nem tudja tisztelni az apját, nincs helye az udvarban.

SÓFEHÉRKE: *(Sírva.)*

Isten veletek, testvérekéim! Remélem, látjuk még egymást! *(Elmegy.)*

KIRÁLY:

Majd most megtanulja, mi a dolgok rendje. Ti legalább igazán szerettek, nem úgy, mint az a kis béka.

3. jelenet

Helyszín: Még mindig a palota. (Valaki döngeti a kaput. Beront a sárkány.)

SÁRKÁNY:

Hallod-e, te, öreg király! Add nekem a legkisebb lányodat!

KIRÁLY:

Most kergettem épp el, menj utána! Tiéd.

SÁRKÁNY:

Dehogy megyek. Úgy látom maradt még lányod itt is. Add nekem a középső lányodat!

KIRÁLY:
Miért adnám ugyan?

SÁRKÁNY:
Mert házasodni akarok.

KIRÁLY:
Ha-ha-ha! Szerinted így kell feleséget szerezni?

SÁRKÁNY:
A szépségem miatt nem jön hozzám senki.

KIRÁLY:
Ha-ha-ha! Nagyon hamar feladod.

SÁRKÁNY:
Az biztos. Viszem is a lányod.

KIRÁLY, FANCSALKA:
Nem!

(A sárkány kézen fogja Fiónát, s elviszi.)

4. jelenet

KIRÁLY:
Udvari bolond!

BOLOND:
Igenis, felséges királyom!

KIRÁLY:
Vigasztalj meg bennünket!

BOLOND:
Felségedet még talán meg tudom nevetetni, de Fancsalka nem egyszerű eset.

KIRÁLY:
Nekem mondd. Itt maradtam egyedül vele. Mosolyország királya egy fancsali lánnyal. Mivé lesz így a világ? Ki lesz majd utánam az ország királya?

FANCSALKA:
Addig férjhez nem megyek, míg valaki meg nem nevetett!

KIRÁLY:
Ettől tartok én is. Bolond! Táncolj!

(Az udvari bolond táncba kezd, Fancsalka szomorúan nézi.)

KIRÁLY:

Ha-ha-ha! Ez nem jött be. Inkább mondj valami kacagtatót!

BOLOND:

Ki nem mászik fel a fára,
A világot sose látja,
Ám az, aki fára mászik,
Madarakkal vacsorázik.

KIRÁLY:

Ha-ha-ha! Ez már jobb, de még mindig nem nevet. Hagyjuk a csodába!

(Fancsalka kiszalad, a király utána megy. Az udvari bolond előrelép – mögötte a függöny össze. Leveszi csörgős kalapját, megrázza. Megjelenik a boszorkány.)

5. jelenet

BOLOND:

Jól állunk.

BOSZORKÁNY:

Mondjad, ki vele, mit intéztél!

BOLOND:

Ez az öntelt király világgá zavarta a legkisebb lányát.

BOSZORLÁNY:

Jó, nagyon jó. Tovább!

BOLOND:

A középsőt magával vitte a háromfejű sárkány.

BOSZORKÁNY:

Há-há-há! Ez még jobb! Onnan sose szabadul. Mi van még!

BOLOND:

Már csak Fancsalka maradt, de ő addig nem megy férjhez, míg valaki meg nem nevelteti.

BOSZORKÁNY:

Hát tegyél róla, hogy savanyú maradjon a képe örökre. Majd valamit kitalálok, hogyan lehetne eltüntetni őt is a színről. Mit mondtál, a kisebbik merre bujdosott?

BOLOND:

Azt nem tudom, csak azt, hogy világgá ment.

BOSZORKÁNY:

Azt hiszem, nem árt, ha utána nézek. Nem bízhatok semmit a véletlenre. Ha a három lányt félre tudom állítani, az apjuk már nem ellenfél, s akkor én leszek Mosolyország királynője. Há-há-há! *(Boszorkány, udvari bolond elmegy.)*

6. jelenet

Helyszín: Az özvegyasszony háza. (A színen: az özvegyasszony a három fiával.)

ÖZVEGYASSZONY:

Jaj, drága fiaim, nem bírlak már sokáig tartani titeket. Elég nagyok vagytok már ahhoz, hogy saját lábatokra álljatok. Meg aztán lassan asszonyt is kellene hozni a házhoz.

PISTA:

Hozok én a két karomban. Le sem teszem a küszöbig, sőt azon túl is viszem.

JANCSI:

Én olyan lányt szeretnék, aki úgy tud főzni, mint édesanyám.

ÖZVEGYASSZONY:

Jaj, lelkem, mindig meglágyítod a szívemet.

ANTI:

Én királylánynál nem adom alább!

ÖZVEGYASSZONY:

Szép tervek, csak el ne mondd senkinek!

ANTI:

Nem hiszi, édesanyám?

ÖZVEGYASSZONY:

Nem való nekem már a tréfa. Arra gondoltam, mi lenne, ha nyakatokba vennétek a világot, és elmennétek feleséget keresni.

JANCSI:

Mind a hárman?

ÖZVEGYASSZONY:

Mind a hárman. El leszek én addig egyedül is.

PISTA:

Ki fog vigyázni édesanyámra?

ÖZVEGYASSZONY:

Ki bántana engem? Menjetez csak. Itt van három tarisznya megrakva útravalóval. Menjetez isten hírével.

ANTI, PISTA, JANCSI:

Viszont látásra, édesanyám!

(A három fiú előrelép, anyjuk hátul integet utánuk – előtte a függöny össze.)

7. jelenet

PISTA:

Most mitévők legyünk? Háromfelé visz az út.

ANTI:

Szerintem váljunk el, ki-ki külön keresse meg a mátkáját.

JANCSI:

Ki, merre akar menni?

PISTA:

Én megyek jobbra.

ANTI:

Akkor én, pedig balra.

JANCSI:

Nekem már sok választásom nincsen.

PISTA:

Találkozzunk itt újra, legkésőbb egy év múlva.

ANTI:

Hozom a királylányt!

(Pista jobbra, Anti balra el, Jancsi a színpad közepén marad – háta mögött szét a függöny – ott áll a tündér, mögötte egy nagy fa.)

8. jelenet

JANCSI:

Na, indulj, Jancsi! *(Visszanézne. Meglátja a tündért. Meglepődik.)*

Hopp! Hozzám jössz feleségül?

TÜNDÉR:

Én egy tündér vagyok, s a tündérek sosem házasodnak meg, de lehet, hogy tudok neked segíteni.

JANCSI:

Miben?

TÜNDÉR:

Feleséget találni. Van itt egy lány nem messze, elzavarta az apja. Bánatában elbújt egy almafa odvában, s hogy ki se tudjon jönni, a boszorkány körbeláncolta a fát.

JANCSI:

Ehhez a bátyám, Erős Pista kellene.

TÜNDÉR:

Meg tudod ezt te is oldani, ha akarod.

JANCSI:

Mondd, mit tegyek!

TÜNDÉR:

El kell menned a boszorkányhoz, mert nála van a lakat kulcsa, s azzal ki tudod szabadítani a lányt.

JANCSI:

Mondtam, hogy ehhez a bátyám kellene.

TÜNDÉR:

Szedd már össze magad! Van a boszorkánynak egy gyenge pontja. Ha megütik a háta közepét, állva elalszik, ha újra megütik, felébred. Altasd el, s kiveheted zsebéből a kulcsot!

JANCSI:

Ez gyerekjáték.

TÜNDÉR:

Eredj, de légy óvatos!

(Tündér eltűnik.)

9. jelenet

JANCSI:

Hol találom meg a boszorkányt?

(Tölcsért formál a kezéből. Kiabál.) Hahó! Merre vagy boszorkány?

(A boszorkány oldalt megjelenik.)

JANCSI:

(Még mindig kiabál.) Halihó! Nem látta valaki a boszorkányt? *(A gyerekek segítségét várja.)*

Hahó! Hol vagy boszi!

BOSZORKÁNY:

Kit keresel, fiam?

JANCSI:

A világvégi boszorkányt.

BOSZORKÁNY:

Mit akarsz te tőle?

JANCSI:

(Félre.) Ő lesz az.

Csalódtam a világban, békává szeretném magam változtatni.

(Jancsi a beszélgetés közben kerülgeti a boszorkányt, mögé próbál kerülni. A boszorkány végig szembe fordul vele.)

BOSZORKÁNY:

Mit forgolódsz itt körbe-körbe?

(Félre.) Ez tud valamit.

JANCSI:

Én körbe-körbe? Maga forog itt mind egy bűgőcsiga.

BOSZORKÁNY:

Sejtem én, hogy miben mesterkedsz.

(Jancsinak egy ötlete támad.)

JANCSI:

Nézzen csak oda, egy gólya száll a levegőben.

(A boszorkány felnéz, Jancsi a háta mögé ugrik, s tenyerével a háta közepére csap. A boszorkány merevvé változik – kicsit horkol is. Jancsi kiveszi zsebéből a kulcsot, majd újra a hátára csap, s elé pattan.)

BOSZORKÁNY:

Nincs is ott semmi.

JANCSI:

Én úgy láttam.

BOSZORKÁNY:

Na, lódulj előlem, míg meg nem haragszom, te kis csaló.

(Boszorkány el, Jancsi marad a színpad közepén – a függöny mögötte szétnyílik. Egy nagy fa áll középen.)

10. jelenet

JANCSI:

Ki van a fában? Szólaljon meg!

SÓFEHÉRKE:

Sófehérke vagyok. Kiszabadítasz?

JANCSI:

Hozzám jössz feleségül?

SÓFEHÉRKE:

Ha kiengedsz, akkor boldogan.

JANCSI:

Már nyitom is a lakatot.

(Jancsi leszedi a láncot a fáról. Kilép a királylány.)

SÓFEHÉRKE:

Köszönöm, megmentőm! Most már a tiéd vagyok! Vihetsz, ahova akarsz, mert itt nincs maradásom.

JANCSI:

Hogyan kerültél a fába?

SÓFEHÉRKE:

Apám világgá elkergetett, mert azt mondtam neki, úgy szeretem, mint az emberek a sót. Bánatomban ide bújtam, s ráadásul a boszorkány bezárt, hogy itt maradjak örökre.

JANCSI:

Ki a te apád, hogy ilyet merészelt tenni?

SÓFEHÉRKE:

Mosolyország királya.

JANCSI:

Akkor te egy királylány vagy!

(Félre.) Anti, hol vagy, Anti!

SÓFEHÉRKE:

Csak voltam. Mondtam, hogy elzavartak.

JANCSI:

Én azért adnék egy leckét apádnak. Tudom is módját.

(Sófehérke, Jancsi el. Fügöny össze.)

11. jelent

(Erős Pista oldalról be, a tündér a másiktól érkezik.)

PISTA:

Ki van ott?

TÜNDÉR:

A jó tündér, aki segíteni akar neked.

PISTA:

Miben akarsz segíteni?

TÜNDÉR:

Abban, hogy feleséget találj.

PISTA:

Honnan tudod, hogy feleséget keresek?

TÜNDÉR:

Többet is tudok rólad, te vagy Erős Pista, akit te megcsípsz, az belekékül.

PISTA:

Honnan tudod te ezt?

TÜNDÉR:

Találkoztam az öcséddel, neki már szereztem asszonyt.

PISTA:

Na, halljam, mit tervelsz!

TÜNDÉR:

Van egy lány, elvitte a sárkány, őt kellene kiszabadítani. Megvan az erőd hozzá.

PISTA:

Elrabolta a sárkány? Akkor nem akárki lánya!

TÜNDÉR:

Nem, hát. A felséges királyé.

PISTA:

Szegény legény létemre, én, egy királylányt?

TÜNDÉR:

A húga az öcséd felesége, mért adnád alább! Kell vagy nem?

PISTA:

Földbe döngölöm a sárkány összes fejét, ha kell! Hány van neki?

TÜNDÉR:

Három. De elég csak a két szélsőt elválasztani a testétől, abban van az ereje. Utána azt csinálsz vele, amit akarsz.

PISTA:

Hol találom azt a fenevadat?

TÜNDÉR:

Nem messze van egy barlang, abban él, s ott rejtegeti Fiónát. Menj, szerintem már vár!

(Tündér, Pista el. Fügöny szét.)

12. jelenet

Helyszín: A barlang bejárata. (A sárkány és Fióna kint beszélgetnek.)

FIÓNA:

Miért kellett engem elhurcolni?

SÁRKÁNY:

Nem voltál ott, amikor elraboltalak? Mondtam már, feleségnek.

FIÓNA:

Én jobban szeretem a romantikát. Én szeretnék a férjem két szemébe nézni. De neked melyik két szemedbe néztek? Én szeretném a férjem fejét édes szavakkal elcsavarni. Neked melyik fejed csavarjam el?

SÁRKÁNY:

A két szélső kivételével bármelyiket.

FIÓNA:

Látod, ez a baj veled. Buta is vagy. A két szélső fejed leszámítva csak egy marad.

SÁRKÁNY:

Tényleg. Ezért kell, hogy itt maradj. Jól kiegészítenénk egymást.

FIÓNA:

Én inkább lemondanék róla.

SÁRKÁNY:

Bújj vissza a barlangba! Úgy hallom, jön valaki!

FIÓNA:

Na, végre!

(Fióna el.)

13. jelenet

(Pista érkezik.)

SÁRKÁNY:

Ki vagy, te, ember fia, aki erre a földre mersz lépni?

PISTA:

Erős Pista vagyok. Azért jöttem, hogy megküzdjek veled!

SÁRKÁNY:

Jól meggondoltad magad? Innen még ember nem távozott!

PISTA:

Sokat nem gondolkoztam rajta. A lányért jöttem, akit a barlangodban rejtegetsz. Állj ki, ha mersz!

SÁRKÁNY:

Kardot nem is hoztál?

PISTA:

Azzal csak megvágánánk magunkat. Menjünk előre!

SÁRKÁNY:

Gyere, essünk túl rajta!

(Birkóznak. Tusa közben Pista letépi a sárkány egyik fejét.)

SÁRKÁNY:

(Félre.) Most nem szabad elveszítenem a fejem!

(Tovább tusakodnak. Pista letépi a sárkány másik fejét is. A sárkány térdre rogyik.)

SÁRKÁNY:

Hagyd meg az életem! Egy fejjel már senkinek sem árthatok. Vidd a lányt! Kegyelmezz, kérlek!

PISTA:

Kegyelmezzek?

(A gyerekektől várja a választ. Közben megjelenik Fióna, aki bólogatással próbálja befolyásolnia közönséget.)

PISTA:

Na, jó! Életben hagylak, de ha még egyszer elhagyod a barlangot, megkeserülöd!

SÁRKÁNY:

Ígérem itt élem le hátralévő életem. Legyetek boldogok!

(A sárkány eltűnik a barlangban.)

14. jelenet

PISTA:

Te vagy hát a király elrabolt lánya! Hozzám jössz-e feleségül?

FIÓNA:

Megfogadtam, bárki jön is megmenteni, felesége leszek. Vigyél hát atyámhoz! Üljük meg a lakodalmat.

(Függöny össze.)

15. jelenet

(Anti oldalról be.)

ANTI:

Hol találok én itt egy eladó leányt, főleg királyi csemetét?

(Magának.) Nagyot akarsz, Anti! Mért kell neked királylány feleségnek?

(Sóhajtozik. A boszorkány a másik oldalon be, meglátja a legényt.)

BOSZORKÁNY:

(Félre.) Kapóra jött nekem ez a legény. Ha királylány kell neki, hát megkapja. Boldogan viszi majd az almát a palotába, amit a húga almafájáról szedtem. Azt persze nem kell tudnia, hogy méregbe mártottam, persze csak a hatás kedvéért. Há-há-há!

(Antinak.) Hé, fiatalember!

ANTI:

Ki szólít! Ja, maga az, néném! Kicsit elgondolkodtam.

BOSZORKÁNY:

Csak nem szerelmes vagy?

ANTI:

Feleséget keresek. Nem tud egy eladósorban lévő királylányt ajánlani?

BOSZORKÁNY:

Neked aztán van ízlésed!

ANTI:

Megfogadtam, nekem csak király leánya kell!

BOSZORKÁNY:

Derék dolog! Jó felé jársz éppen. A palotában él egy király az egy szem lányával, aki csak a kérőt várja. Bánatos kicsit szegényke, kezét csak annak adja, ki kacagásra bírja.

ANTI:

Ez nekem való feladat. Ne legyen a nevem Vidor Anti, ha nem nevettem meg. Merre találok?

BOSZORKÁNY:

Ne olyan sebesen, hékás! Sokan próbálták, de eddig senkinek sem sikerült.

ANTI:

Annyira bánatos?

BOSZORKÁNY:

Annyira. De én tudom a módját, miként lehet felvidítani. Itt van egy alma, amit én bájitással átittattam, aki ebbe beleharap, szerelmesen mosolyog. A királylány nagyon szereti az almát.

ANTI:

Ki vagy te, hogy segítesz nekem?

BOSZORKÁNY:

Én egy jószágos tündér vagyok, akit átok súlyt mindaddig, míg valakivel jót nem cselekszek.
Segíts, hogy lehulljon rólam az átok!

ANTI:

Add az almát!

BOSZORKÁNY:

Tessék, fogd! De el ne mond senkinek, mert balul sül el akkor az egész!

ANTI:

Hogy gondolod! Királylány kell nekem, punktum!

BOSZORKÁNY:

(Félre.) Nem sokára királynő leszek, há-há-há!
Eredj fiam, legyen szerencséd!

(Tündér be, boszorkány ki.)

16. jelenet

TÜNDÉR:

Hű, a mindenit! Nyilván elkéstem. Hová, hová olyan gyorsan?

ANTI:

Ki vagy te, hogy molesztálsz?

TÜNDÉR:

Tündér vagyok, s tudom mi járatban vagy. Feleséget keresel.

ANTI:

Tündér?! A tündérek mindent látnak?
(Félre. Az almát elrejt.) Remélem nem.

TÜNDÉR:

Sajnos nem! Van, amit éreznek!

ANTI:

Mit érzel most?

TÜNDÉR:

Azt, hogy most rohansz a palotába, de nem tudod, hogyan vidítsd fel a királylányt.

ANTI:

Van ötletem.

TÜNDÉR:

Kár, pedig tudtam volna segíteni neked.

ANTI:

Segíthetsz. Menj el anyámhoz, mond meg neki, jöjjön a palotába, mert a fia házasodik.

TÜNDÉR:

Biztos, hogy ezt akarod?

ANTI:

Semmi többet.

TÜNDÉR:

Csak nehogy később bánkódj!

ANTI:

Most segítesz vagy nem?

TÜNDÉR:

Küldöm édesanyádat.

(Tündér el.)

17. jelenet

ANTI:

Bár csak a testvéreim is itt lennének, s saját szemükkel látnák, hogyan mosolyogtatom meg a királylányt.

(Két oldalról jön be a két fiútestvér, ki-ki a párjával.)

PISTA:

Kit látnak szemeim, ez Anti! Szervusz testvér!

JANCSI:

Ni, ni, a bátyáim! Jó újra látni benneteket.

ANTI:

Jó, hogy jöttök. Megyek a királylányért. Velem jöttök?

PISTA:

Én már találtam magamnak egy királylányt. Bemutatom Fiónát.

JANCSI:

Az én jövődöbelim is királyi sarj. Íme a párom: Sófehérke.

FIÓNA:

Jaj, drága húgom, de jó, hogy újra látlak. Merre bujdosnál?

SÓFEHÉRKE:

Hosszú lenne elmesélni. Te miért nem vagy a palotában?

FIÓNA:

Elrabolt a sárkány, de ez a legény kiszabadított. Gyere, menjünk apánkhoz!

SÓFEHÉRKE:

Nem biztos, hogy engem szívesen lát.

JANCSI:

Szerintem ő fog tőled bocsánatot kérni.

PISTA:

Naplementig ácsorgunk itt, vagy elindulunk a palotába?

ANTI:

Az a baj, ha együtt állítunk be, s meglátja a király, hogy két elveszett lánya szegény legénnyel tér vissza, biztos nem adja hozzám a harmadik lányát.

PISTA:

Mit csináljunk szerinted?

ANTI:

Úgy gondolom, jobb, ha előre megyek. Ti addig kint vártok, s ha már enyém a királykisasszony, jöhettek ti is. Jó lesz így?

JANCSI:

Jó kifundáltad.

(A két pár jobbra-balra húzódik, Anti középen marad. Fügöny szét.)

18. jelenet

Helyszín: A királyi palota.

(Színen a király és Fancsalka, valamint az előtérben az udvari bolond hasal.)

ANTI:

Jó napot, király uram!

KIRÁLY:

Semmi felséges királyom, életem-halálom... ?

ANTI:

Szeretném megnevetetni a királylányt.

KIRÁLY:

Igazán bátor vagy, de ha nem sikerül a fejed bánja.

ANTI:

Ne féltsen engem, nem hiába hívnak Vidor Antinak.

(Előveszi az almát.) Kedves királylány, úgy hallottam nagyon szereted az almát. Ide felé jövet leszedtem neked a legszebb almafa legszebb almáját. Fogadd szeretettel!

(Indul az almával Fancsalka felé, de kiejti a kezéből. Próbál utána kapni, de megbotlik és gurul egy nagyot – mint az alma. Fancsalka elneveti magát.)

KIRÁLY:

Ez nevet! Mit kérsz a tetedért, te legény?

ANTI:

Add hozzám feleségül a lányodat?

KIRÁLY:

Feleségül, egy szegény legényhez?

FANCSALKA:

Emlékszik, édesapám, azt mondtam, ahhoz megyek feleségül, aki megnevettet. Vagy ő, vagy senki!

KIRÁLY:

(Előre lép. Mintha magában beszélne, de a gyerekektől kérdi.) Adjam hozzá egy szegény legényhez?

BOLOND:

(Félre.) Hűha! Kezdenek rosszul alakulni a dolgok.

KIRÁLY:

Na legyen. Mosolyországnak kijár egy vidám király. Legyetek egymásé.

19. jelenet

(Megint zörgetnek – mint amikor a sárkány jött. Érkezik Fióna és Pista.)

FIÓNA:

Édesapám!

KIRÁLY:

De jó, hogy újra látlak. Azt hittem már megint a sárkány zörget a kapun.

FIÓNA:

Nem a sárkány, hanem a legyőzője. Ez a legény mentett meg, s megígértem neki, hogy a felesége leszek.

KIRÁLY:

De hisz ez egy szegény legény.

FIÓNA:

Menjek vissza a sárkányhoz?

KIRÁLY:

(Előre lép. Mintha magában beszélne, de a gyerekektől kérdi.) Adjam hozzá egy szegény legényhez?

BOLOND:

(Félre.) Húhá! Most már tényleg kezdenek rosszul alakulni a dolgok.

KIRÁLY:

Legyen, ahogy akarjátok. Áldásom rátok!

20. jelenet

(Megérkezik Jancsi.)

JANCSI:

Felséges királyom, életem-halálom, kezedbe ajánlom! Szeretném a lányodat megnevetetni.

KIRÁLY:

Arról már lekéstél, épp most ígértem neki ennek a legénynek.

JANCSI:

Akkor már megyek is más vidékre. Búcsúzóul hadd kínáljam meg kelmeteket egy kis pogácsával.

(Bátyjai felé kacsint.) Édesanyám sütötte.

(Körbe kínálja a társaságot.)

KIRÁLY:

Te, bitang! Meg akarsz engem mérgezni? Milyen pogácsát adtál te nekem?

JANCSI:

Sótlant. Úgy tudom, fenséged nem szereti a sót.

KIRÁLY:

Honnan veszed ezt?

JANCSI:

Hallottam egy lánytól, akit azért kergetett el az apja, mert azt mondta neki, úgy szereti őt, mint az emberek a sót.

KIRÁLY:

Sófehérke! Hol találkoztál vele? Miért nem hoztad ide!

21. jelenet

(Bejön Sófehérke.)

SÓFEHÉRKE:

Itt vagyok apám, megismer-e még?

KIRÁLY:

Drága kislányom, meg tudsz nekem bocsátani? Rájöttem, te is ugyanúgy szeretsz engem, mint a nővéreid.

SÓFEHÉRKE:

Jaj, apám, hogyan szeretném, de lenne egy kérésem. Ez a legény kiszabadított a fa odvából. Szeretnék a felesége lenni!

KIRÁLY:

Még egy szegény legény. Mi van itt?

SÓFEHÉRKE:

Hadd legyek a felesége!

KIRÁLY:

(Előre lép. Mintha magában beszélne, de a gyerekektől kérdi.) Adjam hozzá egy szegény legényhez?

BOLOND:

(Félre.) Jaj, jaj! Na, a boszorkány királynőségének annyi!

KIRÁLY:

Azt hiszem, hármass lakodalmat tartunk.

BOLOND:

Éljenek az ifjú párok!

(Körbetáncolja a párokat.) Éljen Mosolyország királya!

22. jelenet

(Az özvegyasszony érkezik.)

ÖZVEGYASSZONY:

Jó napot mindenkinek!

KIRÁLY:

Hát maga mi járatban?

ÖZVEGYASSZONY:

Egy tündér küldött, hogy siessenek ide, mert a fiam feleséget talált a palotában.

KIRÁLY:

Azt, melyik a maga fia?

ÖZVEGYASSZONY:

Mind a három.

KIRÁLY:

Hinnye, az áldóját. Három-három testvér. Ez kitalálni se lehetett volna jobban. Azt hiszem, rám itt nincs már szükség. Háromfelé osztom a királyságot, uralkodjanak ők tovább, békeességben, szeretetben, vidámságban. Nyugodt szívvel vonulok vissza, hiszen Mosolyország tovább él!

23. jelenet

MESÉLŐ:

Így lelte meg ki-ki párját,
Holtig tartó boldogságát,
Azóta is víg az élet,
Itt a vége fuss el véle!